Здравейте, д-р Врабчев! За първи път пиша до вас, но редовно чета отговорите ви. Със съпруга ми сме заедно вече 11 г., имаме дъщеря на 4 г. Той е първият мъж в живота ми и в началото на връзката ни той беше активният (разликата ни е 6 г.) След раждането на дъщеря ни той се промени. Аз станах активната (т. е. аз започвам първа любовната игра) До оргазъм рядко съм стигала (вагинален), а напоследък трудно и чрез орален. Той ме обвинява, че бавно "загрявам", въпреки усилията му, дори ми се сърди. И аз се обвинявам и се питам къде е проблемът, и защо се разминаваме, а сме обсъждали кой какво обича и иска. За мен е табу самозадоволяването. Вие какво смятате по въпроса и дали може да ми дадете някаква идея, за да не се разминаваме повече?

С уважение: г-жа Димитрова

Здравейте г-жо Димитрова,

Прочетох писмото Ви дето се казва – на едни дъх. И после пак. И след това пак. И внезапно в мен зазвуча една песен, която, дето се казва, в онези години когато преди да завърша медицина си изкарвах хляба като музикант, я свирехме и пеехме с любов с момчетата от оркестъра. Тогава имахме задължителен репертоар. Сиреч толкова процента наши български естрадни песни, толкова процента песни и танци на съветските народи. И още – толкова процента на страните от Варшавския договор и СИВ. И накрая от сборът на всичките тези, като го извадим от сто - оставаха проценти за страните от „ужасния капитализъм". Така им се пада на тези долни, мръсни, лоши и агресивни капиталисти. Ама така си казвахме тогава. А сега е друго... Та ние момчетата от този, тогава също оркестър без име, с голям кеф я свирихме и изпълнявах. И

разбира се, че ни изкарваха на бис. А пък да не ви казвам какво беше моето соло на тенор-саксофона. Също много буржоазен и упадъчен музикален инструмент. Въобще и изобщо - вражеска идеологическа пропаганда против „социализъма- ха, ха, ха..."! Ама на руски. И песента си беше руска! Ха сега де!?

Та песента, същата тази песен, зазвуча у мен след толкова отминали години. И я запях. Но разбрах, че съм забравил текста ѝ. Нищо! Чувството в мен от тогава е същото! Поуката... Та там пеехме – „ние с теб сме два бряга на една река"! Защо се сетих за тази песен ли? Ами защото Вашият случай е точно същият. Не е вярно, че имате разминаване един с друг. Не е вярно!

И така, имало едно време... имало - един мъж и една жена. Преди единадесет години... Влюбени. Тя в него и Той в нея. Като мъж и жена. И заживели честити, като мъж и жена. И забележете – Той е с шест години по-зрял от нея. Сиреч – знаещ и улегнал мъж! А тя – едно младо момиче. Великолепно! Както се казва – един своеобразен букет на човешката зрялост и човешката младост. Тя и Той! Съвсем като апотеоз на тази Ви връзка звучи и че имате вече и рожба плод на тази ви любов. Още по-великолепно.

Но от тук започва всичко... Всичко досега.

Всичко за което пишете в писмото си до мен! Но нека да го кажем малко-по малко. Все едно – капка по капка...Та вече, след раждането Вие не сте онова малко момиче. А една зряла жена. Както в приказката на Ханс Кристиан Андерсен – за грозното пате. Няма вече грозно пате. Има един много красив и изящен бял лебед. Това е момиче. Да, ама Вие самата не го съзнавате. Спокойно, променила сте се за хубаво. Но тази Ваша промяна го е изненадала. И то много го е изненадала - мъжът до Вас. И то най-вече в леглото, по-точно в любенето помежду ви. За което, той самият – никога, дори и на сън, не е предполагал, че може да се случи. Да, ама вече това новото при Вас двамата е ФАКТ ! И какво... ? Ами сега Вие вече не сте нова малко девойче. Сега сте вече една нормална жена И съвсем нормално е и Вие да искате и онова хубаво удоволствие, което тези, които се обичат получават от взаимното любене .. Да нормално е. Но вашият партньор е бил неподготвен за това. И не само подготвен, ами и незнаещ какво да прави, когато се любите та удоволствието Ви да е взаимно. Защото няма да се уморя да казвам докато съм жив: в секса за да получиш, най-напред би следвало да дадеш. И ето го ужким разминаването. Ама повтарям – няма никакво разминаване. Защото от писмото Ви разбрах, че все още се обичате един друг. Моля ви, и двамата – останете все така влюбени един в друг. Останете така... Моля Ви! Та, да продължим нататък, както се казваше в едни предаване – нявга! И сега - какво ? Ами Вие самата неусетно взимате

водещата роля! Което всъщност никак не е лошо. Ама за самият него е... И е още повече съкрушен... Винаги моля в кабинета си моите пациентки да ми покажат малкото си пръстче, на която си искат ръка. Защо ли ? Ами припомням им максимата, че от Троянската война насетне, та до ден днешен крепост отвън не е превзета. Винаги отвътре. Та казвам им – тихичко и с любов. И то с много любов. Но винаги щадете самочувствието му. На кого? На мъжа до теб. И няма лошо тогава.

А при Вас – какво? Всеки иска да е водещ. Всеки иска да е прав... И всеки иска да намери причината за неблагополучието в другия. И в краен резултат - два бряга. Два бряга на една река. Вие и той. Защото превърнахте любенето Ви в едно своеобразно сражение. Кой е по, най!?! И никой не прави и капчица компромис за другия. Никой. Той преминава в атака спрямо Вас, защото знае, че атаката е най-добрата защита. Защото е мъж! И ви обвинява в какво ли не!?

А вие? Вие обаче вече сте издигнали така наречената „китайска стена" в своя защита. А на тази стена вече стои знамето, наречено оргазъм. Вашият оргазъм. Та бил той – чрез постигането му, когато се любите с него- вагинален или орален. Простете ме, но това са пълни глупости. Просто сте попаднали и двамата със съпруга си в така нареченото идиотско сексуално ограмотяване от страна на нашите медии днес. И вестници и телевизии. Как може бе, хора? Как може да поставяте норми, нормативи и какви ли още не идиотски изисквания в секса? Запомнете го веднъж за винаги: в любенето – норми, нормативи няма, не може и не бива да има. Особено за сексуалните преживявания на жената. И най-вече за нейното ХУБАВО. Така аз наричам нейния оргазъм. Така!

И в краен резултат – тези два бряга. И помежду им - реката. Сиреч любовният живот. Любовният живот на Вас двамата. Който вместо да Ви събира – все повече ви раздалечава. Подчертавам с болка на сърцето си – РАЗДАЛЕЧАВА! Докога?!

Знаете ли ? Понякога ми идва на ум –да стана и да скъсам ризата си. А след нея – всички видове календари, бележници, и след това - да разкъсам всичко, всичко, което да определя: дати, часове, дни , задачи, норми и нормативи. Особено в любенето ни! Разберете веднъж за винаги - хора сме. А не чиновници. В любенето ни няма норми, няма правила, а има само едно – импровизация. Че как иначе телата, сърцата ни и душите ни ще се сливат когато се любим. Нали тогава, точно тогава ставаме ЕДНО! Нали тогава ние сме наистина НИЕ! Ах, как ми се иска тогава, когато ги има тези нормативи – да късам, да късам, да късам. Да късам всички условности, които ни правят от влюбени мъже и жени, които се любят, да се превърнат в едни бездушни роботи, които се чукат. Ама се чукат нормативно! Ще късам. За да няма два бряга на една река, в едни любовни

човешки взаимоотношения. Да, два бряга край една река...

Може би, някой от Вас ще кажат, че съм малко или много луд! Така е, може би. Така е. Чуйте изпълнението точно на тази песен на Рада Рай - „Ние с теб сме два бряга на една река" и след това станете и затанцувайте на тази песен, че даже и да я запейте –за да не е напразна нашата днешна среща. Е, няма лошо, понякога човек и да е и малко луд! Понякога.

{youtube}vy7CUCDLAY4{/youtube}

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт